

mona kasten

snívať znova

*Prišla by o všetky ilúzie.
Nebyť jeho.*

17+

YOLINO

mona kasten snívat' znova

Preložila Martina Šturcelová

Mona Kasten
DREAM AGAIN

Dream Again: © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © 2022 by Martina Šturcelová
Cover design © 2022 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8668-9

Mojim čitateľom, bez ktorých by toto všetko nebolo možné.

piesne ku knihe

Ghost Of You – 5 Seconds of Summer
Want You Back – 5 Seconds of Summer
Easier – 5 Seconds of Summer
Think About Us – Little Mix
Forget You Not – Little Mix
Gimme – Banks
Till Now – Banks
What A Time (feat. Niall Horan) – Julia Michaels
So Far Away – Agust D, SURAN
Don't Throw It Away – Jonas Brothers
Vulnerable – Selena Gomez
Too Young – Louis Tomlinson
Falling – Harry Styles
Adore You – Harry Styles
The Archer – Taylor Swift
Afterglow – Taylor Swift
Don't Give Up On Me – Andy Grammer
How Do You Sleep – Sam Smith
Entertainer – ZAYN
You Send Me – Sam Cooke

1. kapitola

Neznášala som zimu a všetko, čo s ňou súviselo: chlad a sneh, desať vrstiev oblečenia, šály aj čiapky, z ktorých elektrizovali vlasy. Keby to bolo na mne, celý rok by sme mali leto. Čím teplejšie počasie vonku vládlo, tým som bola šťastnejšia.

Preto som sa teraz cítila veľmi, naozaj veľmi nešťastná.

Koncom januára vo Woodshille v Oregone poriadne nanežilo. Zimu som aj bez toho nemohla vystáť a teraz som sa navyše trepala pešo z malej autobusovej stanice s cestovnou taškou, ruksakom a kufrom cez polovicu mesta.

Nepotrebuješ odvoz, Jude, zahlásil môj sprostý brat. Cesta ku mne trvá iba desať minút.

Vraj desať minút. Veľmi smiešne. Borila som sa v hnedej kaši na chodníku už aspoň pol hodiny. Topánky som mala totálne premočené, ruky a uši omrznuté a podľa môjho mobilu ma čakalo ešte viac ako desať minút.

Rozhodla som sa teda, že je čas na krátku prestávku, a vošla som do kaviarne na okraji mesta. Pretlačila som batožinu cez prah a pritom hlasno hrešila. Zboku si ma čudne obzeral jeden chalan. Zamračila som sa naňho tak škaredo, že v momente odvrátil zrak a zmizol.

Za bežných okolností som nebývala taká útočná. Ibaže spravidla som nestála na nohách viac ako dvadsaťštyri

hodín a nepresúvala sa z jedného štátu do druhého s niekoľkými bezcennými vecami a rozbitými snami.

Dovliekla som sa k pultu a odfúkla si z oka prameň vlasov, ktorý mi vyklzol spod hrubej čiapky.

„Čo pre vás môžem urobiť?“ spýtala sa barmanka s úsmevom.

Po niekoľkých dňoch to bol prvý človek, ktorý sa ku mne správal milo. Mala som sto chutí objasť ju. „Extra veľké karamelové macchiato, prosím. Veľa sirupu. Aj veľa peny. A s dávkou lásky, keby sa dalo.“

Barmanka párkrát zažmurkala. „Samozrejme. Hneď to bude,“ odvetila a napísala niečo na papierový pohár.

Zubami som si stiahla z ruky vlnenú rukavicu a vylovila zo zadného vrecka nohavíc posledné peniaze.

Ostalo mi presne dva a pol dolára.

S grimasou som ich posunula barmanke.

„Dúfam, že to stačí.“ Rukavicu som mala stále v ústach, takže mi takmer nebolo rozumieť.

„Nie, ale berieme aj kreditky,“ povedala barmanka a kývla hlavou na malé prístroje, ktoré ma zvädzali blikaním.

„Kartu, bohužiaľ, nemám so sebou,“ zaklamala som. Rukavica mi vypadla z úst na zem.

„V tom prípade sa obávam, že objednávku musím zrušiť,“ zareagovala a ľútostivo sa zaškľabila. Bože, ako ma sklamala.

Zohla som sa za rukavicou. Cestovná taška sa mi pritom zošmykla z pleca a vytrhla mi niekoľko vlasov. Zabolelo to. Znova som zahrešila.

„Ja to zaplatím,“ ozvalo sa odrazu za mnou.

Obrátila som sa. Stála za mnou pekná čiernovláska s béžovou baretkou. Tvár mala ako elfka a žiarivé modré oči som jej trochu závidela. Moje modré síce neboli zlé, no tie jej človeka doslova opantali. Možno sa to dialo aj

práve teraz, lebo mi chvíľu trvalo, kým som pochopila, čo práve povedala.

„Vážne?“ spýtala som sa.

„Hej,“ odvetila a pozrela sa na barmanku. „Pre mňa matcha latte, prosím, a čiernu kávu. Do týchto termohrnčekov.“ Postavila na pult dva veľké hrnčeky. Vyzerali ako z bambusu.

„Meno?“ spýtala sa barmanka. Odrazu bola znova stelesnením priateľskosti.

„Everly.“ Dievča priložilo kartu k prístroju a ten pípol.

Neverila som vlastným očiam. Určite to bol môj strážny anjel, dar od osudu a vyváženie posledných nahovno týždňov.

„Najradšej by som ťa objala, Everly.“ Naozaj som sa musela ovládať.

Dievča sa na mňa usmialo. „Netreba. Nabudúce pozveš ty mňa.“

„Na to potrebujem okrem tvojho mena aj číslo. Alebo meno na Facebooku. Prípadne Instagrame,“ vysypala som a vytiahla mobil.

Everly stuhla, úsmev jej zvädol. Tento výraz som dobre poznala. Zvyčajne som sa k ľuďom správala otvorene, naivne, a takto sa tvárili, keď som ich zaskočila. Zvažovala som, či sa neospravedlím, ale Everly medzitým prišla na iné myšlienky. So záujmom si obzerala moju batôžinu.

„Nie si odtiaľto, však?“

Zavrtela som hlavou. „Nie. Práve som prišla z Kalifornie, kde je, mimochodom, príjemne teplo.“

„O Kalifornii snívam odjakživa.“

Vtom nám oznámili, že naše objednávky sú hotové. Pre-sunuli sme sa spolu na pravú stranu pultu, kde na nás už čakali nápoje. Trochu som sa pozbierala a rukavicu strčila do vrečka.

„Čo ťa privádza do Woodshillu?“ spýtala sa Everly s naklonenou hlavou.

„Je to dlhý príbeh,“ vzdychla som. „Prišla som navštíviť brata.“

Everly prikývla. „Takže tu niekoho poznáš. To je predsa super.“

„Brat a jeho banda nepatria medzi ľudí, s ktorými by som túžila tráviť voľný čas, ale áno. Je super, že nemusím začínať úplne odznova.“ Vzala som si kávu.

Everly sa zamyslela a vystrčila ruku.

„Daj mi mobil.“

Vložila som jej ho do dlane, ona doň niečo natukala. Potom mi ho vrátila. „Uložila som ti tam svoje číslo, aby si sa mi mohla revanšovať za kávu.“

Zaškerila som sa od ucha k uchu. „To si píš, že sa ti ohlásim, hneď ako sa zabývam.“

„Výborne.“ Everly pozrela na hodinky. „Musím ísť, čaká na mňa priateľ. Meškám.“

„Jasné, choď. Ešte raz ďakujem za kávu,“ dodala som a zdvihla pohár. Everly si so mnou na rozlúčku štrngla.

Sledovala som ju, ako odchádza. Hneď nato som si pozbierala veci a takisto vyšla von.

Poriadne som si odpila kávy. Bola síce ešte horúca, no chutila božsky a dodala mi silu, ktorú som potrebovala na zvyšok cesty k bratovmu domu.

V duchu som Ezru preklínala. Určite sa mu lenilo vzdvihnúť ma na stanici. Rovnako ako moji rodičia, ani on nemal tušenie, čo sa mi prihodilo v Los Angeles. Vedel iba, že potrebujem oddych a nemám kam ísť. Keby som mu povedala pravdu, zrejme by hneď nasadol do lietadla a osobne ma sem dovliekol. To som však nechcela. Netúžila som po jeho súcite ani po tom, aby zistil, ako kolosálne som zlyhala. Do telefónu som mu preto naservirovala neurčité vysvetlenia a zaprisahala ho, aby našim

rodičom v nijakom prípade neprezradil, že už nie som v Kalifornii.

Ocitla som sa teda na jedinom mieste, kam som sa mohla uchýliť, či sa mi to páčilo, alebo nie. Práve som však nadviazala kontakt. Verila som v osud a usilovala sa vo všetkom vidieť znamenie. A určite aj stretnutie s Everly bolo takým znamením.

Kašli na L. A., pripomínala som si a ťahala ďalej kufor cez hnedú brečku na hlavnej ulici. *Kašli na hranie, na hlavné roly aj na sny. Kašli na všetko.*

Povedala som si, že ak si túto mantru budem opakováť dookola, po čase sa mi dostane do podvedomia. Koniec koncov, raz to už zabralo, keď sa mi rozplynul prvý veľký sen.

Kráčala som podľa mapy v mobile a na najbližšej križovatke odbočila. Táto ulica bola užšia, pokojnejšia. Čím ďalej, tým bol sneh belší a menej kašovitý. S batožinou sa mi teda posúvalo horšie.

Keď som konečne dorazila k sivému domu, ktorý zodpovedal Ezrovmu opisu, bola som mokrá, napoly premrznutá a nevládala som dýchať. So svalovicou počítali moje ruky automaticky.

Predzáhradka bola kompletne zasnežená, provizórne v nej odhrnuli iba úzky chodník. Dali sa na ňom rozoznať odtlačky nôh a pri pohľade na ne sa mi rozbúšilo srdce.

Narovnala som sa, napravila si tašku na pleci a vykročila k vchodu. Vyteperila som ťažký kufor po schodoch, oklepala si sneh z pliec. Tvár som mala síce ako ľad, no pod páperovou bundou som sa začala šialene potiť. Bola som rada, že som konečne prišla do cieľa a čoskoro sa dostanem pod sprchu.

Stisla som zvonček. Ez vedel, že prídem. Písala som mu, keď moje lietadlo pristálo v Portlande, a potom hneď ako som nastúpila do autobusu. Brata som nevidela od

Vďakyvzdania a neskutočne som sa tešila, že zase budeme spolu. Hoci za daných okolností.

Na chodbe zaduneli kroky, potom čosi štuklo. Práve som sa chystala nakuknúť cez mliečne sklo, keď sa rozrazili dvere.

Zalapala som po dychu.

Toto som vôbec nečakala. Ani známe šteklenie po celom tele a zelený pohľad, ktorý sa zavrtal do môjho a v ktorom sa odrážal rovnaký šok, aký som cítila ja.

Iba som naňho zízala. Na jeho husté čierne mihalnice, hranatú tvár, strnisko na lícach, ktoré vtedy nemal. Aj hnedé vlasy vyzerali inak. Iba oči mi pripadali rovnako známe a stiahlo mi žalúdok.

„Ahoj, Blake,“ pozdravila som chrapľavo. Zjavne som cestou stratila hlas.

Stál predo mnou a opieral sa o barley. Ktovie, čo sa mu stalo. Skôr než som zo seba dostala čo i len jedno ďalšie slovo, zrazilo sa mu obočie a zatresol mi dvere pred nosom.

V šoku som na ne vypleštila oči a chvíľu mi trvalo, kým som sa spamätala.

„Hej!“

Jeho kroky sa vzdialili, štukanie tiež. Už som vedela, že sú to barley.

„Blake, zamrznem tu. Otvor tie prekliate dvere!“ zvolala som.

Ticho.

„Mám zavolať Ezrovi a povedať mu, že si ma nechal stáť vonku v zime?“

Štukanie zosilnelo. Dvere sa vzápätí otvorili a vrátil sa rovnaký pochmúrny pohľad, aký mi Blake doprial predtým.

„Odjakživa si bola strašná žalobaba.“

Au!

Boli to prvé slová, ktoré som od neho počula po viac ako roku. Trochu to bolelo, priznávam. Na druhej strane som si to zaslúžila.

Práve som sa chystala reagovať, keď sa zvrtol a odkrival. Vzdychla som, pretiahla kufor cez prah a spolu s taškou ho postavila na chodbu. Vyzliekla som si bundu a položila ju na batožinu. Hneď nato som sa vybrala za Blakom do obývačky. Predtým som ju videla iba cez facetime pri telefonátoch s Ezom. V skutočnosti vyzeral dom, ktorý si môj brat prenajímal spolu s tromi spoluhráčmi, úplne inak. Voňal nezameniteľne Ezom a Blakom. V žalúdku ma zohrial známy pocit.

„Čo sa ti stalo s nohou?“ spýtala som sa, len čo som Blaka dobehla.

Sadol si na čiernu koženú sedačku a barly pustil z ruky. S rachotom pristáli na zemi. Pohľad zabodol do plochej obrazovky na stene, vzal ovládač a bez slova pokračoval v hre.

Šklblo mi kútikmi. Kedysi hrával takéto zápasy NBA s Ezom. V kuse si liezli na nervy, tak som ich musela uzmierovať.

Podrobnejšie som preskúmala dlahu na jeho sivých teplákoch. Bola hrubá a siahala od holennej kosti doprostred stehna.

„Zranil si sa pri basketbale?“ vyzvedala som ďalej.

Blake sa tváril, akoby som neexistovala, a ako posadnutý stláčal tlačidlá na ovládači. Aj to mi bolestivo pripomenulo minulosť.

Spomienky som však odsunula nabok rovnako ako všetko ostatné. V potláčaní som bola už celkom slušná odborníčka. Prisadla som si na gauč čo najďalej od Blaka a chvíľu ho pozorovala.

„Ezra nie je doma? Povedala som mu, že prídem.“

Blake nespúšťal pohľad z obrazovky. „Čo tu chceš, Jude?“

Hlas mal chrapľavý a rovnako hlboký, ako som si ho pamätala.

Poštekľilo ma v bruchu. Zvalila som to na hlad.

„Nespomínal Ez, že prídem?“

„Keby to spravil, vetoval by som to.“

Zatála som zuby. Ezra mi teda klamal, keď tvrdil, že nebudem zavádzať. Došľaka. Nemala som peniaze na iné ubytko, no nechcela som otvárať staré rany medzi Blakom a sebou tým, že sa k nim nasáčkujem. Ez ma uistil, že všetci súhlasia, a ja som mu slepo uverila.

„Pôvodne som mala v pláne nejaký čas tu ostať,“ prehodila som váhavo.

Blake zastavil hru, ale stále sa na mňa nepozrel. „Ako dlho?“

„Iba na premostenie. Pohládám si prácu a...“

„Ako dlho?“ prerušil ma.

Zahryzla som si do jazyka. Pomaly mi dochádzala trpezlivosť, no pripomínala som si, že treba zachovať pokoj. Odkedy sme sa videli naposledy, uplynula celá večnosť. To, čo sa medzi nami stalo, sa nedalo len tak vymazať. Ezra mi rozprával, ako Blake celý prvý semester v kuse trénoval a fyzicky sa ničil. Povedal mi aj o všetkých dievčatách. Občas podrobnejšie, než mi bolo príjemné.

„Ešte neviem, Blake,“ odvetila som po chvíli.

Keď začul svoje meno, celý stuhol. Vstal a od bolesti zahrešil.

Rýchlo som sa postavila aj ja. „Počkaj, pomôžem ti.“ Načiahla som sa za jeho barlamy, ale zabrzdil ma.

Zohol sa po ne sám. Stál pritom na jednej nohe a podarilo sa mu to až po niekoľkých pokusoch. Obzrel si ma od hlavy po päty.

Takmer som zabudla, aký je veľký.

„Aby sme si rozumeli – nesúhlasím s tým, aby si tu ostala. Bolo by lepšie, keby si si čo najskôr našla niečo iné.“

Na mieste, kde ma ešte pred chvíľou štekľilo, ma ostro pichlo. Prehltla som a práve chcela reagovať, no Blake už okolo mňa odkrival na chodbu. Sledovala som, ako dvíha nohu na prvý schod, chytá sa zábradlia, barly drží pod pazuchou.

Výraz v jeho očiach mi bol síce známy, lenže všetko ostatné sa na ňom zmenilo. Na tomto chladnom a zlomenom mužovi mi už nič nepripomínalo zábavného chalana, ktorý bol kedysi mojou prvou veľkou láskou.

A vedela som, že je to všetko moja vina.

2. kapitola

Pred šiestimi rokmi

Lopta narazila do skla.

Ďalej som nanášala farbu. Mama mi dovolila iba dva pramene vlasov. Ezra však nehádzal loptu do svojho sprostého koša, ale do okna hostovskej toalety, takže kúsok farby mi už medzitým vyšplechol do tváre. Nehovoriac o vlasoch.

Práve som sa so štetcom priblížila k druhému prameňu, keď lopta znova pristála na skle. A zase mi farba vystrekla na všetky strany, lebo mnou šklblo. Zrevala som a otvorila okno.

„Mama ťa zabije, keď rozbiješ ďalšie okno!“ zapišťala som.

„Prepáč,“ ozval sa hlas, ktorý zjavne nepatril môjmu bratovi. „Moja chyba.“

Blake na mňa s loptou pod pazuchou hodil ospravedlňujúci pohľad.

Chcela som ešte niečo dodať, ale slová mi uviazli v krku. Doslova. Blake si ma prezeral s pobavením v očiach, a ja som sa na viac ako suché chrčanie nezmohla.

Poznala som ho síce už polovicu života, no aj tak som nebola schopná odvrátiť zrak. Ani zavrieť okno. Vyzeral skrátka úžasne.

Taký nádherný zovňajšok by mal byť zakázaný.

Na rozdiel od môjho brata (a, bohužiaľ, aj odo mňa) nemal Blake nijaké vyrážky. Pleť mu v lete zhnedla a slnko mu vytiahlo farbu z končekov vlasov. Nevideli sme sa síce iba niekoľko týž-

dňov, ale zmenil sa. Alebo sa niečo zmenilo vo mne. Prvý raz, odkedy sme sa poznali, som totiž nedokázala odvrátiť od neho pohľad.

Pokožku mal spotenú a krk sa mu leskol. Všimla som si, že za posledné mesiace vyrástol. Keď sa s mamou nastahovali do vedľajšieho domu, bol odo mňa vyšší iba o dľaň. Dnes to už bolo inak. Stála som síce vnútri a náš dom sa v porovnaní so záhradou nachádzal na vyvýšenine, no Blake ani nemusel zakláňať hlavu, aby na mňa dovidel.

Lenivo sa usmial a utrel mi z nosa flak od farby.

Rozmazal si ju medzi prstami. „Si zlatá, Jude.“

Neskôr som pochopila, že to bola rozhodujúca chvíľa. Spúšťačom bol jeho ospravedlňujúci, trochu bezočivý úsmev s letmým dotykcom.

Niečo v mojom vnútri sa pohlo a odrazu mi bolo teplo. V žalúdku sa mi rozhybali motýliky a rozleteli sa po celom tele. Také šteklenie som ešte nezažila.

„Ešte raz sa ospravedlňujem. Nabudúce budem dávať pozor.“

„Dobre,“ odvetila som chraplavo.

Potom som zavrela okno a chytila sa za brucho. Šteklenie však nezmizlo.

Ani netuším, ako dlho som sedela na gauči. Neskôr som vzala ovládač od PlayStation a dohrala Blakovu hru. Myšlienkami som pritom bola úplne inde. Basketbalisti bezcieľne pobežovali po hracej ploche, lenže Blake si nastavil náročný hrací mód. Prehrala som s obrovským rozdielom, no bolo mi to jedno.

Ezra Blakovi zamlčal, že prídem do Woodshillu. Nepovedal mi ani to, že Blake ma nenávidí. Myslela som si, že sa to medzi nami časom urovná, neskôr zabudneme a zmierime sa s minulosťou. Jediný pohľad na Blaka mi však stačil, aby som pochopila, že sa tak nestalo.

Dočerta.

Pohľad naňho bolel. Jeho slová sa do mňa zaryli ako háky a neopúšťali ma. Túžila som ísť na poschodie a porozprávať sa s ním. Zároveň mi bolo jasné, že sa to nedá. Blake a ja, to bola minulosť. Neskončilo sa to medzi nami šťastne a určite som nemala chuť zopakovať si to. Už vôbec nie po všetkom, čo som si so sebou niesla z L. A.

Požiadat' Eza o pomoc bol hlúpy nápad. A ešte hlúpejšie bolo predpokladať, že Blake naozaj dovolil, aby som tu bývala.

Ďalej som sa v úvahách nedostala, pretože sa otvorili vchodové dvere. Hneď nato sa ozval Ezrov hlas.

Hru na PlayStation som nezastavila, iba som odhodila ovládač a rozbehla sa na chodbu. Ez ani nestihol poriadne vojsť, a už som sa naňho zavesila. Ešte pred chvíľou som zúrila, no nevedela som si pomôcť. Chýbal mi a bol jediným človekom, pri ktorom som sa cítila ako doma. Stisla som ho teda celou silou, ktorú som v sebe nzbierala.

„Nevládzem dýchať,“ zachripel.

Napriek tomu ma objal a pevne zovrel. Na chvíľku som zavrela oči.

Potom ma pustil a celú si ma premeral. Moju tvár si obzrel z oboch strán.

Poznala som tento pohľad. Ezra mal šiesty zmysel. Nebol síce bohvieako zhovorčivý, ale zato nesmierne empatický. Vždy vycítil, keď sa niečo dialo. Rýchlo som teda uvažovala, ako ho rozptýlim, aby nezbadal moju bolesť.

Nápad prišiel našťastie rýchlo. Plesla som ho do ramena. „To bolo za to, že mi vraj cesta potrvá desať minút.“

Brat zdvihol obočie. „Mne trvá desať minút.“

„Ak niekto nemá batožinu, ale zato metrové nohy a chodí rýchlosťou svetla, tak možno áno.“

„Preháňaš, Piškótka.“

Zaškľabila som sa. Odjakživa som túto prezývku neznášala a Ezra to dobre vedel. „Trepala som sa sem takmer hodinu.“

„Ani sa nečudujem,“ zamrmlal a vrhol pohľad na moju batožinu. „Ako dlho tu vlastne chceš ostať?“

Otvorila som ústa a znova ich zavrela. Nakoniec som iba pokrčila plecami. Moja kariéra sa skončila ešte skôr, ako sa vôbec začala. Nebola som však pripravená všetko to Ezrovi prezradiť. A už vôbec nie v prítomnosti jeho ďalších dvoch spolubývajúcich, ktorí prišli s ním a obzerali si ma od hlavy po päty, akoby ešte nevideli živé dievča. Chalan vľavo mal krátke kučeravé vlasy, tmavú pokožku a hranaté črty ako vytesané z kameňa. Ten napravo si práve odhrnul z čela vlhké vlasy a hľadel na mňa prižmúrenými očami. Obaja vyzerali dobre, ale ten druhý si to očividne uvedomoval. Prezradil ho pochybný úsmev.

„Ty si určite Cam,“ povedala som a podala mu ruku. Potriasol ju. Potom som sa zvrtila naľavo. „A ty si zrejme Otis.“

„Ezra ti o nás hovoril, však?“ spýtal sa.

„To teda hej.“

„Dúfam, že v dobrom,“ pridal sa Cam. Prehrabol si vlasy a úsmev sa mu rozšíril.

Bol to typický hráč. Dobré, že som za posledný rok a pol spoznala dostatok chalanov ako on, aby som neskočila na jeho divadlo.

Ezra ma objal okolo pliec a zohol sa ku mne. „Od toho sa radšej drž ďalej.“ Vzal mi kufor, tašku si prehodil cez plece. Ja som zdvihla ruksak. „Poď, odvediem ťa do hosťovskej izby.“